

AATTONA¹

Poliittinen tilanne selvenee hämmästyttävän nopeasti.

Muutama kuukausi sitten ei voitu varmuudella sanoa, kokoontuuko Valtakunnanduuma ja minkälainen se tulee olemaan? Vielä muutama viikko sitten eivät ainakaan laajat kansanjoukot nähneet, millä alalla ja missä muodossa tulee vapaustaistelun seuraava vaihe purkautumaan. Herkkäuskoinen talonpoika, joka ei voinut ajatellakaan, että kaikkien kansan lähettämien hodokien, edusmiesten, hartaat pyynnöt ja anomukset raukeaisivat tyhjiin, luotti Duumaan; porvarillinen liberaali, joka yritti „hyvällä” saada hallituksen tekemään myönnytyksiä, luotti Duumaan. Ei ole liioiteltua sanoa, että tuo luottamus, kansanjoukkojen, sellaisten ihmisten luottamus, joiden kaikki edut pitivät heissä yllä ja lujittivat tuota luottamusta, on luhistunut silmiemme edessä muutamassa päivässä. Ne luottivat siksi, että tahtoivat luottaa, luottivat siksi, että poliittinen lähitulevaisuus oli vielä hämärän peitossa, luottivat siksi, että poliittinen hämäryys jätti tilaa kaikenlaiselle kaksimielisyydelle, kaikenlaiselle horjunnalle ja kaikenlaiselle mielialan lamaanuokselle.

Nyt käy kaikki jälleen selväksi. Duuman vaalien kaudella ja Duuman ensimmäisinä päivinä joiltain hassuilta pessimisteiltä näyttäneiden henkilöiden ennakkoavistus käy toteen. Duuma on ollut koolla viisi kuusi viikkoa, ja sellaiset henkilöt, jotka ovat pyrkineet kaikesta sydämeästään kehittämään ja järjestämään toimintaa Duumassa ja Duuman liepeillä, tunnustavat jo suoraan ja rehellisesti suuren tosiasian: „Kuinka kansa on väsynyt odottamiseen”.

Se ei väsynyt odottamiseen vuosikymmeniin, mutta nyt se on väsynyt muutamassa viikossa; se ei väsynyt

odottamiseen, kunnes se nukkui tai oli horrostilassa, kunnes sen ulkonaiset elämänotot olivat vailla seikkoja, jotka olisivat viipymättä kääntäneet ylösalaisin sen olemassaolon, sen mielialan, sen tietoisuuden ja tahdon; se on väsynyt odottamiseen muutamassa viikossa, kun siinä itsessään on uskomattoman nopeasti herännyt kiihkeä toiminnanhalu, ja kaikkein tulisimmat ja miellyttävimmät sanat, niinkin korkealta kuin Duuman puhujalavalta lausuttuina, ovat alkaneet tuntua himmeiltä, ikäviltä ja mielenkiinnottomilta; työväki on väsynyt odottamiseen, lakkoaalto on alkanut nousta yhä korkeammalle; talonpojat ovat väsyneet odottamiseen, eivätkä mitkään vainot ja kidutukset, jotka ylittävät kaikki keskiaikaisen inkvisition kauhut, voi pysäyttää heidän taisteluaan maan ja vapauden puolesta; matruusit Kronstadtissa ja Sevastopolissa, jalkaväki Kurskissa, Poltavassa, Tulassa ja Moskovassa ja kaartilaiset Krasnojoeselossa ovat väsyneet odottamiseen, jopa kasakatkin ovat väsyneet odottamiseen. Nyt kaikki näkevät, missä ja miten on syttymässä uusi suuri taistelu, kaikki käsittävät sen kiertämättömyyden, kaikki tuntevat, miten äärimmäisen välttämätöntä on proletariaatin ja talonpoikaiston lujuus, sitkeys ja valmentuneisuus sekä samanaikainen ja yhdenmukainen toiminta. He tuntevat, että sitä varten on odotettava... Me elämme suurten historiallisten tapahtumien aattoa, me olemme Venäjän vallankumouksen toisen suuren vaiheen kynnyksellä. Sosialidemokratia, proletariaatin luokkataistelun tietoinen edustaja, tulee yhtenä miehenä seisomaan taistelupaikallaan ja se täyttää velvollisuutensa loppuun saakka.

„Rabotnik“ № 1.
kesäkuun 8 pnä 1906
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Rabotnik“ lehden
tekstin mukaan